

„Az ügyvédi hivatás ad egyféle szabadságot”

DR. SKODA GABRIELLA

Dr. Skoda Gabriella húsz évig dolgozott ügyészként. A Zalaegerszegi Városi Ügyészségen kezdte, majd a Megyei Főügyészségen folytatta a munkát. Ehhez képest munkamennyiségben és az ügyek jellegében is nagy váltást jelentett a Fővárosi Főügyészség, ahol igazgatási osztályvezetőként és szóvivőként is tevékenykedett. Aztán vállalati jogtanácsos lett, majd ügyvéd. A váltásról kérdeztük.

Mindegy, hol dolgozik az ember, húsz év nagyon hosszú idő – mondja. – Biztos vagyok benne, hogy ennyi idő elteltével minden szakmában elgondolkoznak az emberek azon, meg tudnának-e felelni esetleg más szakterületen is. Ez nálam is eljött, de önmagamtól nem változtattam volna, ahhoz nem vagyok elég bátor. Ám megkeresést kaptam az akkori egyik legnagyobb budapesti cég vezérigazgatójától, aki egy jogász csapatot épített, és bizalmat szavazott nekem – annak ellenére, hogy tudta, csak büntetőjogi szakmai háttérrel rendelkezem. Így léptem ki az ügyészségtől.

– Mekkora levegőt kellett venni, hogy az ember beleugorjon ebbe?

– Nagyon nagyot. Mélyvíz volt, hiszen húsz év alatt sokat változott a jog, egy teljesen új szakterületbe kellett fejest ugrani. Az éjszakába nyúló tanulás időszaka volt ez. Egy idő után azonban a szívem visszahúzott a büntetőjog felé.

– Amikor eldöntötte, hogy váltani fog és ügyvéd lesz, mit várt tőle? Mi volt az, ami meglepte?

– Furcsa volt, hogy az akkori szabályok szerint egy évet alkalmazott ügyvédként kellett dolgozni az ügyvédi kinevezés előtt, akármilyen hosszú időt is töltöttem el az igazságszolgáltatásban, bár én ennek utólag már örülök. Szerencsésnek mondhatom magam, és nagyon hálás is vagyok mind szakmailag, mind emberileg, amiért dr. Gellér Balázs József irodavezető ügyvéd úr, az ELTE ÁJK tanácskezelő egyetemi tanára, befogadott az irodájába, ahol tudományos megalapozottságú, nagyon magas szintű felkészültséget igénylő munka folyt, melyben segítségemre volt az, hogy közben én is oktattam. Az ügyvédi munka maga is egy minden egyes ügyben újrainduló, állandó tanulási folyamat.

– Milyen volt először szembesülni védőként volt ügyész kollégával?

– Látom magam előtt a legelső ügyet, amelyben ügyvédként kellett perbeszédet tartanom, és a másik oldalon kellett lepakolni a táskámat, az irataimat. Furcsa, izgalmas érzés volt, de valójában semmi problémát nem okozott a váltás – mind az ügyészi, mind az ügyvédi oldalon egy szakmai feladatot látunk el a tárgyalóteremben.

– Egy büntetőügy tárgyalásakor segíti az ügyészi múltja? Jobban átlátja az ügyész gondolatait-lépéseit?

– Az biztos, hogy a húsz évi tapasztalat érződik. Egy büntetőeljárásban pontosan látom magam előtt az eljárás folyamatát. Tudom, hogyan jönnek egymás után az egyes eljárási cselekmények, és azt is fel tudom mérni, hogy egy-egy konkrét bűncselekmény kapcsán melyek azok a bizonyítékok, amelyekben a nyomozó hatóság gondolkodik, illetve látom azt is, hogy milyen időigényessége van az eljárásnak, ezért az ügyfelek számára megalapozott tájékoztatást tudok nyújtani az eljárás folyamatáról.

– Nem bánta meg soha, hogy váltott?

– Semmiképpen. Az ügyvédi hivatás ad egyféle önállóságot és szabadságot, de egyúttal nagy felelősséget is tesz az ember vállára, hiszen a döntéseinkért csak mi magunk felelünk egy személyben. Amikor kezdtem, nagy félelem volt bennem azzal kapcsolatban, hogy egyedül maradok a szakmai bizonytalanságaimmal. Az ügyészségen és a bíróságon is van szervezett képzési háttér, és a felettesekhez is lehet szakmai kérdésekkel fordulni. Ha az ember egyéni ügyvédként dolgozik, akkor ez a lehetőség jóval korlátozottabb. Én a magam részéről ezért is örültem, amikor a Kamara 2020-ban bevezette a kötelező szakmai továbbképzési rendszert. Az oktatóanyagok és a szakmai továbbképzések nagy segítséget nyújtanak a folyamatosan változó jogszabályi környezetben a naprakész tudás fenntartásához, hiszen mindannyiunk érdeke, hogy maximuman felkészült, megalapozott szakmai ismeretekkel rendelkező ügyvédek járjanak el az ügyekben.

